

FODOR ANDRÁS

Eső cérnáiban a város

*Eső cérnáiban a város,
a tornyok, a tetők, a parkok, a terek.
Falak mellett lopózó végrehajtó,
most számon kérhetném a jussot,
mit elvesztettem köztetek.*

*Platánok, hársak gubbasztó kolompját
most kéne megkondítani.
Vigyázó, cinkos kapcsolatokkal fedeznek
az út piros-fehér
sorompócsíkjai.*

*Egy hátraforduló tekintet jeladása,
egy tapadó emlékü kéz.
Forró ujjak közt, mintha újra
foganna még a mültra feszített,
lefojtott ölelés.*

*De nem a régi hűz, míg sóváran les az új,
míg űz az el nem érhető jelen,
míg a csípők forgóin felszökő
kisarjadt mellek, vállak arcteremtő,
élő korongján örvénylik a szem.*

Sztravinszki sírja

*Ahogy a gondola vitte a koporsót,
hasadó vízen megyek a szigetre,
a tenger koszorúzta temetőbe.*

*Fény s párahintán lebegő anyag,
habok forgóin arany-üveg árnyak.*

*Utolszor ő is így jött még az élő,
míg vont kemény fejére koronául
a Szent Márk templom kupolái
kagylós falakba csavarodva hordták
a Canticum Sacrum szavát.*

*Így jött az élő át a lagunákon
helyét jelölni majdani halottnak.*

*A köfal árnyán egyszerű a sír
de benne van a tengerek ölében
s a kurta csontok lezökkent hajója
megfekszi még a hosszú századot.
S mert idefönt mindent elért,
úgy tudott halni, ahogyan élt,
a jelkép mit hagyott magáról,
áthághatatlan, megkerülhetetlen.*

*Árbocaként a hamvadzó kereszt
tele van írva, hetenként cserélik.
Amit a becsvágy nem adhat többé,
háramlik vissza szakadatlanul,
háláltni jussod szétosztott teremtés.*

*Hasadó víz kegyelme: temető.
Tág koszorúdból nem hull ki a zöld.
És csönd és szél, ég s föld áramából
szövődik, nő az ingatag időbe,
elme és kéz közt foghatóba csendül
föltámadásunk igaza: a mű.*

GYŐRI LÁSZLÓ

Kévekötél

*Gyökerestül téptek ki bennünket
az óriási sárga búzaföldek,
hónuk alá szorítottak minket,
nyakat nyakra, vontak, illesztgettek,*